

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibrería Espanyola, Rambla del Mítj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

LA PAU DE LA XINA Y 'L JAPÓ

En Jap que riu y en Chin que plora.

HI HA QUE DISTINGIR

É rahò de sobras lo célebre personatge de *La Verbena de la Paloma*: en aquest mon hi ha que distingir. Una cosa es la Revolució y una altra cosa molt distinta la saragata, l'escàndol y las vociferacions. Per la Revolució precisa emplear la pólvora; per las vociferacions hasta la saliva.

Pero es precis que aquests revolucionaris que 'ns han sortit à última hora ho tinguin ben entès. Disparant discursos més ó menos ardorosos, cridant fins à esgargamellarse, incitant à sostenir los temperaments desesperats no 's vá en lloch. Es à dir, sí: los que tant cridan y s'excitan, en las reunions, han de anar al café ó à la cervceria à remullar lo ganyot, quedantse després tan frescos y tranquils com antes de baladrejar.

¿Y es aquesta la política salvadora que preconisan? ¿Y son aquests los procediments únichs que incumben al partit republicà en las actuals circumstancias?

A Madrit s' ha celebrat un *meeting revolucionari*, en plena dominació canovista. Los oradors s' han descantellat à la mida del seu gust: han dit tot lo que han tingut per convenient, sense que un mal representant de l' autoritat se haja prés la pena de cridarlos al ordre. Massa que ho sab lo govern: *jarabe de pico*: aixarop mes inofensiu que l' aixarop de goma.

¿Qué mes volen los monárquichs sino que totas las energias republicanas s' esbravin ab uns quants discursos? Predicant la Revolució als quatre vents es com la Revolució no 's farà may. A só de tabals no s' agafan llebras. En cambi lo únich que 's logra es desbaratar las forsas republicanas, dividir las, enconar las y sobretot inutilisar las per las lluytas dels comicis.

Sí tot aquest moviment suicida no sigués fill de la imprevisió y de una bona fé extraviada, 'ls monárquichs per lo molt que afavoreix los seus designis lo provocarian, encare que tinguessen de comprarlo. ¿Qué mes volen sino que se 'ls abandoni 'l camp electoral, sense enemichs que 'ls trabin, que 'ls hostiguin y que 'ls posin à parir indignitats y tupinadas?

Sembla impossible que 'ls revolucionaris de *boqui-lla*, no hajan encare arribat à comprendre, que única-ment pels monárquichs se fan aquestas festas.

O sino comparém.
Al elegirse las Cortes actuals, y à favor de una mera intellegencia republicana varem guanyar las eleccions

à Madrid y à las principals ciutats de la Península. Los monàrquichs estaven aterrats.

En cambi, avuy, al só dels discursos revolucionaris, los monàrquichs se fregan las mans de gust.

Aquell moviment d'energia ben encaminat, proseguit ab perseverancia y sellat ab la unió de tots los elements baix un sol programa y una mateixa lley de conducta, hauria pogut portarnos sino à la República materialment, à la vista d'ella. Ab la cohesió de tots res mes fàcil que donar l'assalt. Llavors es quan l'hauriam feta la Revolució, vencent los últims obstacles que s'haguessen oposat al reconeixement y al triomfo de la voluntat del poble espanyolclarament manifestada en los comicis.

Pero avuy... avuy los monàrquichs y 'ls que no hon se riuhen de uns desahogos que tenen més de puerils que de verdaderament revolucionaris: desahogos perniciosos sols pel partit republicà que queda desfet, impotent, fora de joch, descarrilat, sense saber ahont vá, aferrat al sistema de las negociacions que may han produhit cap resultat positiu.

May ab més notoria insensates s'haurá volgut provocar lo suicidi de un gran partit, que tenia tan fondas arrels en la opinió del país, y que representava una solució patriótica, entre 'l desconcert y 'l desgall en que 's consum la desventurada Espanya.

Pero lo més sensible es qu' en mitj de aquest desori, 'ls homes de representació que haurian de dirigir las forsas republicanas callan y s'abstienen d'encausarlas per l'únich camí que s'obra davant d'ellas. Encare hi ha entre ells malehidas diferenciacions que 'ls tenen separats, impossibilitantlos d'empendre una marxa fixa, enérgica y salvadora.

¿Per qué no hem de aixecar una sola bandera, sota la qual s'agrupin tots los republicans d'enteniment y de cor, de desinterés y abnegació, de sensates y sentit práctic?

Tanta desidia no 's comprén.

A favor de la seva apatia veyém brotar mil ambicions petites y repugnants que 's llensan desenfundadas à la cassa de las engrunas de la taula que ocupan y monopolisan los monàrquichs.

En ciutats republicanas com la de Barcelona 's parla d'encasillaments efectuats pels mateixos conservadors y fusionistas units en asquerosa conxorxa, al objecte de beneficiar à determinadas personas de tal ó qual grupo, afanyosas de utilisar en benefici propi lo desvio de aquells republicans que proclaman lo retrahiment y l'apatia dels altres qu'encare no han tractat de aproximarse pera evitar aqueixas causas de vilipendi.

També aquí hi ha que distingir.

Consti que no tenen ni tindran may la representació dels partidaris dels procediments legals aqueixos sers despreciables qu'ells mateixos se proclaman candidats, y que ab l'afany de satisfer las sevas ambicions no reparan en pactar ab los monàrquichs, convertintse en los seus comparsas, y acceptant la limosna de un que altre puesto destinat à las minorias.

Distingim: si 'ls que proclaman lo retrahiment sense com va ni com costa son una colla de boigs, los que 's prestan à certas maniobras desmoralizadoras, no poden ser mes que una taifa de malvats.

Consti que nosaltres volém la llyta legal, no pel profit personal de cap individu, sino per la conveniencia general del partit republicà y per l'honor de la nostra bandera.

P. K.

Os carlins treballan y s'organisan en juntas electorals y en batallons per quan lo cas s'ofereixi de ferlos funcionar.

Aquests no s'entretenen à discutir qui n's procediments son millors, los legals ó 'ls revolucionaris.

Y 'ls republicans, entre tant, estém fent el ximple.

L'actual situació pot desapareixer. Està consumida y ha de derrumbarse baix lo seu propi pes.

Y mentres nosaltres pera 'l dia en que aixó succeheixi, no tenim res preparat, los carlins se posan en condicions de donar un fort disgust à Espanya.

Per no veure lo que passa, 's necessita estar cego; per no prevenir lo que pot sobrevenir, se necessita ser imbécil.

Lo general Blanco ha embarcat baix partida de registre y en direcció à Espanya à cinch governadors

de provincia. acusats de haver comés faltas graves en l'exercici del seu càrrech.

Si tots los governants qu'Espanya envia à las colonias procedissen ab la mateixa energia que 'l general Blanco, la nació s'estalviaria molts disgustos.

Especialment si 'l barco encarregat del transport de aquests aucells de las urpias llargas, desde Filipinas à la Península, fes una llarga escala à Ceuta.

Llegeixo lo següent en un periódich:

«Abriganse esperanzas de que tengan buen resultado para la paz unas conferencias que se dice celebrarán con el general Martínez Campos, varios importantes cabecillas.»

A pesar de que 'l termómetro puja, al llegir aixó, un se queda fret, com si li passessin un terró de glas per la viga de l'esquena.

Datos comparatius d'ubits per en Salmerón en un magnífich discurs combatent lo pressupost eclesiástich:

«Hi ha à Fransa 81 diócessis y en totes ellas plegadas no s'hi contan mes que 900 individus del clero catedral. Tenim à Espanya 57 diócessis no mes y 'ls individus del clero catedral ascendeixen à la friolera de 2,476.»

Segons la proporció de Fransa no hi hauria de haver à Espanya mes que 633 canonges y beneficiats. N'hi ha 2,476, y per consegüent ne sobran 1,843.

Y lo mes curiós, es que haventhi aquests sobrecàrrech d'ensotanats de alta categoria, quals oracions sembla que haurian de recabar per Espanya tota mena de venturas, resulta que la nació francesa es mil vegadas mes ditxosa que la nostra, en tots conceptes.

Lo que vol dir clarament que canturias de canonge no arriban al cel.

Un delegat de Hisenda ha publicat un article en un periódich de Madrid afirmant qu'en las Aduanas s'evaporan mes de 50 milions de pessetas per efecte de las defraudacions y del contrabando.

Enterarse 'l govern de aquesta denuncia y deixar cessant al seu autor ha sigut una mateixa cosa.

Aixís es com se moralisa 'l ram de las Aduanas. Ja ho saben los funcionaris: qui vulga conservar l'empleo que fassi 'ls ulls grossos y 's tanqui ab pany y clau la boca.

S'ha presentat al Congrès una proposició de lley declarant obligatoria la vacunació y revacunació per part de tots los espanyols.

Es molt laudable que busquin la manera d'evitar los estragos de la verola; pero ho seria també y encare mes, acomodantse millor à las funcions dels pares de la patria, que cuydessin de prevenir los estragos dels xanxulos electorals.

Aquesta verola sí que ha deixat al país fet una llástima.

¿Saben en Calvo, secretari de Gracia? Ja es à ca 'n Taps.

¿Saben en Gausachs, arcalde de la vehina vila? Ja es à ca 'n Tunis.

Los graciencs ab motiu de aixó respiran com si 'ls hi haguessin tren un gran pes de sobre.

Pero escolti, Sr. Sanchez de Toledo: ¿ereu vosté que ab la separació de aquells senyors n'hi ha prou per deixar satisfets als graciencs y desagraviada à la Justicia?

A la seva consideració de home justicier ho deixo. Creguim Sr. Sanchez de Toledo: obliguils à fer la figuereta, à veure si 'ls cau alguna cosa de las butxacas.

Segons noticias de Cuba, dels 7,000 homes que van surtir últimament de la Península, als pochos dias d'arribarà aquella terra, n'ingressaren 300 al hospital.

No doném pas tan trista noticia ab l'intent de deprimir l'esperit patriótic, perque respecte à Cuba Espanya cumplirà ab lo seu deber costi lo que costi. Unicament ho fem pera patentisar qui es que salda en últim terme, 'ls disbarats que 's cometen en aquella terra, baix lo domini dels governs monàrquichs.

¡Pobre poble espanyol!... ¡Quántas desgracias y quántas vidas te costa la teva displicencia! Si un dia tinguessis la virilitat deguda per imposarte, no te'n estalviarias pochos de sacrificis!...

Aquí à Barcelona està pròxim à donarse à llum lo partit silvelista. Uns quants advocats s'encarregan de la seva defensa. Ara falta veure no mes si pledejaràn de pobre.

Per la seva part, davant del perill que 'ls amenaça, en Manelet de las Pantorrillas, lo senyor feudal del Cairat y en Cavieritu han pactat donarse quart y ajuda per tot lo que pugua convenir.

Si 'l partit republicà fes lo que deuria ¡quina escombrada mes efica no reberian tant los uns com els altres!

Dos capellans modelo: un d'ells Joan Matillo, de 38 anys, rector de Llauro en los Pirineus orientals, vá ser engarjolat à causa de las sévas aficions decididas à anar darrera 'ls noys. Al passarlo pels carrers de Perpinyà, 'ls honrats vehins ab una mica mes el matan.

L'altre Emili Bouillant (apellido molt significatiu que traduhit literalment vol dir Bullent) se dedicava ab preferencia à las noyas de curta edat, y per aquest motiu també van portarlo à la garjola.

Está vist: en aquest mon no 's pot ser massa carinyós.

CARTAS DE FORA.—San Martí de Provensals.—Lo dia 18 s'efectuá un enterro civil en l'antic cementiri de aquest poble. Una numerosa comitiva y una música acompanyaren al cadáver. Al obrirse una porta mitj-corcada aparegué à la vista de tots un reduhit local, mes paruscit à un femer que à un lloch destinat al etern descans de humanas despullas. Davant de aquella asquerositat, dos senyoras que formavan part del corteig tingueren una basca. Denunciém à las autoritats l'existencia de aquell foc de infecció, qu'es ademés una burla sangrenta à las lleys del Estat que autorisan la existencia de cementiris lliures.

Vilafranca del Panadés.—Durant la Quaresma hem tingut aquí alguns predicaires, un dels quals, per mes senyas canonge, vá fer molta gracia à quants se l'escoltaren. Un dia las vá empendre ab l'Ignaltat, afirmant que aquesta idea es una mentida. Entre otras comparacions, féu las següents: «Figurevos que una noya es guapa y un'altra lletja; donchs la guapa s'hauria d'enlletjir y la lletja s'hauria d'enguapar. Figureus que un home es alt y un altre petit: donchs al primer se li haurian de tallar las camas hasta que quedés à la mida del altre.» Al mateix temps afegia que sols volen la Ignaltat aquells que no tenen res, pera repartirse lo dels altres. Davant de uns Canonges tan enllustrats, bé podém dir que no's perdrà la casta, perque tothom es bó per serne.—A las professions del dijous sant no hi assistí mes que un tros de Ajuntament: quatre regidors y 'l Bobo. Entre 'ls regidors no hi faltava 'l Carboner, expulsat del partit republicà per las sévas apostasias. Tant mal que deya dels capellans, y avuy resulta ser mes papista que 'l Papa.

Rasquera.—En aquest poble de la Provincia de Tarragona los dias 12 y 13 de maig s'efectuá una gran fra de bestiar de totes classes. Avis à tots los que pugua interessarlos la noticia.

Balaguer.—Los empresarios del Teatro Principal, protejits per l'arcalde, després de obrir un abono que 's ha produhit molt bons resultats, ens han portat una companyia de sarsuela que no pot anar ni ab rodas. No sembla sino que 'l hajan reclutada entre 'ls cantadors que van pels carrers de Barcelona.—Y lo mes bonich es que l'arcalde no permet manifestacions de desagrado. En varias ocasions ha tractat de posar presos à joves qu'ell creya que havian xiulat. Los vehins están indignats contra aquests abusos de autoritat. Y mentres los agents del municipi guardan las espalllas dels sarsueleros bunyols, l'altre dia, durant la funció, los lladres desembrassaren una carniceria distant no mes que unas deu passas del teatro.—Ara dignin si no n'hi ha per xiular no sols als sarsueleros sino à las autoritats que ab l'afany de protegirlos descuidan la vigilancia pública.

LA INFORMACIÓ

IGUIN lo que vulguin las personas malhumoradas, aixó del sistema parlamentari es una cosa molt distreta y entretinguda.

Fa un mes y mitj que 'l Reina Regente 's va perdre; fa un mes y mitj que 'ls quatre cents tripulants del desgraciado barco foren donats de baixa en lo món dels vius; fa un mes y mitj que 'l clero está cobrant

quartos per funerals en sufragi de la seva ánima... y ara, al cap d'aquest temps, s'ocorreix als diputats la salvadora idea de demanar que s'obri una informació pera averiguar com va venir la catástrofe, per qué va succehir y qui 'n té la culpa.

De fixo que al enterarse de la ocurrencia no hi haurá un sol marino práctic que no digui lo mateix:

—A barco perdut... la informació à la popa.

Los Quijotes d'afició, que no saben en qué malgastar lo temps, prou aduixen rahóns y pretextos pera justificar la idea informadora.

L'arsenal dels motius es verdaderament espléndid.

Nada menos que 's parla:

D'un dictamen formulat l'any 92 pel llavors comandant del Reina Regente senyor Pilon, declarant que l'artillat de la embarcació constituía un perill.

De l'opinió autorizada d'alguns marinos que asseguran qu'era evident que 'l crucero no tenia condicions d'estabilitat.

De que en vigílias de la marxa del Reina à Tànger la màquina del barco no funcionava gayre bé.

De que las calderas deixavan bastant que desitjar.

Y, en fi, de que molts personas coneixedoras de las condicions del barco preveyan per ell un final desastro.

Consequencias de tot aixó, segons los que à la informació s'aferran:

Que aquí hi ha responsabilitat per algú y que aquesta responsabilitat ha de buscarse entre 'ls que han ocupat lo ministeri de Marina.

De moment, l'argumentació sembla molt sólida: si hi ha un pecat, ha d'existir un pecador. ¿Qui es aquest?

Aquí vindrán los apuros.

O sino, comensém pel comensament.

Dictamen del comandant senyor Pilon...

¿Quina fetxa porta aquest dictamen?

La del any 1892.

¿Qui era ministre de Marina aquell any?

Desde 'l dia 11 de Mars hasta 'l 11 de Diciembre desempenyà la cartera de Marina... lo senyor Beranger.

Y 'l senyor Beranger es lo mateix que la desempeña avuy. Ara medítém.
Si en no haver fet cas del dictamen del comandant Pilón hi ha alguna culpa creuen que aquesta responsabilitat resultarà d' la informació?

Sent avuy ministre 'l senyor Beranger ¿es possible que ningú s' atreueixi a acusar al senyor Beranger de llavoras?...
«No me jaga usted reir, que tengo er labio partido...»

¿Que la culpa no es tota d' ell, perque desde la seva surtida del ministeri cap dels seus hereus havia fet res?
Veyám quins son los que han ocupat la poltrona de Marina desde l' any 1892.

Desde 'l 11 de Desembre al 23 de Mars de 1893 lo senyor Cervera Topete.

Y desde aquella fetxa hasta dos anys després, es dir, fins al 23 de Mars de 1895, don Manuel Pasquín.

Cervera... Pasquín... Dos marinos fusionistas, dos protegits de 'n Sagasta, en una paraula; dos de l' olla...

¿Comensan a véureho una mica clar?
Fassi la informació qui la fassi, pot ja desde ara assegurar-se que 'ls morts son ben morts, que 'l barco ben perdut está y que de las responabilitats de la catástrofe será imposible treuren l' aygua clara.

¿En Beranger permetre que s' acusi a 'n Beranger?
¿Los fusionistas deixar carregá 'l mort al pobre Pasquín?

¿En Pasquín tolerar cárrechs contra en Cervera?
Somiar en semblants despropòsits es no recordarse de que som a Espanya, es ovidarse de lo que significa la política, es desconeixe lo que vol dir una informació.

A Sevilla hi havia molts anys enrrera un alcalde de barri d' un caràcter molt alegre. Assiduo concurrent a todas las juergas del vehinat, quan hi havia escándol y disturbis, feya sempre 'ls ulls grossos y may ne donava part per no comprometre a ningú.

Devegadas lo governador s' enterava de la saragata y enviava a buscar al pobre alcalde, fentli cárrechs per la impunitat en que havia deixat al causant del escándol.

Pero l' home no s' inmutava y sempre, invariablement, responia lo mateix:
«No m' ha sigut possible castigarlo, perque l' autor de la bronca va ser fulano, que va morir-se ahir.»

Y anomenava l' últim mort que hi havia hagut al barri.
Ja veurán com de l' informació sobre lo del Reina Regente resultarà una cosa pel istil.

No s' podrà castigar a ningú, perque la culpa de tot l' han-rán tinguda 'ls morts, los mateixos tripulants del barco.

FANTÀSTICH.

LAS PROMESAS DE D. ANTON

Sarsuela en tres actes

ACTE PRIMER

(UNA PLASSA. L' escenari está plé de candidats fusionistas, silvelistas, republicans de seca y altres diverses subjectes que 'l dia 12 de Maig creuen sortir de las urnas convertits en concejals.

In SAGASTA fá una senya y 'l coro 's posa a cantar.)

«Anirém tots a la lluyta, a la lluyta electoral, y 'l llorer de la victoria nostres fronts coronará. Tenim ja las listas fetas, tenim ja mils vots contats, tenim ja la maquineta ben untada per rodar. Si ara tenen d' elegirse vintiquatre concejals, ja 's pot dir que 'ls vintiquatre serán tots d' aquesta part. En Sagasta 'n treurá setze, sis los vells republicans, dos la colla de 'n Silvela, y 'l govern ¡naranja!... ¡Cap! Electors, tots a la feyna, manos limpias y endavant, que 'l llorer de la victoria nostres fronts coronará.

(Los comparsas s' arrengran, llensan tres ó quatre brams y s' acaba l' acte mentres lo teló baixu pausat.)

ACTE SEGÓN

(BALCÓ DE LA PRESIDENCIA.

Lo poble ronda per baix esperant que 'l malagueno fassi 'l discurs anunciat. Apareix lo senyor CÁNNOVAS; tús y comensa a parlar.)

«Ciudadans: Ha arribat l' hora de dirvos lo que fa 'l cas, encare que mas paraulas m' hajin de perjudicar. Decidit a aná a las urnas ab tota legalitat, desde avuy us participo que si per etzar fatal lo govern que presideixo arriba a ser derrotat, dimiteixo desseguida deixant lliure y franch lo pas al qui se 'n porti la palma en la lluyta electoral.

(LO POBLE:—¿Que va de serio?
(EN SAGASTA:—¿Ja es vritat?

(EN CÁNNOVAS:—Vos ho juro: si guanyo, 'm quedo aquí dalt; si perdo, me 'n vaig a casa y tal dia farà un any.

(Cris d' entusiasme entre 'l poble.)
—¡D' aixó se 'n diu parlar clar!
—¡Viva la santa franquesa!
—¡Gloria als governants honrats!
(Quatre compassos de música y entre tant lo teló cau.)

ACTE TERS Y ÚLTIM

GRAN SALA DEL ESCRUTINI.

En CÁNNOVAS séu detrás d' una taula. Al frente 'l publich menjant xufas y cacaus.)

(DON ANTÓN:—Va a darse compte del verdader resultat de las elecciones. Llegeixi:

(LO SECRETARI, cantant los números de la lista:)

—Regidors ministerials, divuyt. Fusionistas, quatre.

Un carca, un republica y prou: total, dos dotzenas.

(Cris, escándol, daltabaix.)

—¡Aixó es mentida!—¡Hi ha trampa!

—¡Protesto!—¡Ns han estafat!

(DON ANTÓN, alsant lo latigo:)

—La lluyta ha sigut legal: qui no li agradi que ho deixi y al que xilli li obro 'l cap.

Cumplint, donchs, lo que vaig dirvos me quedo aquí gobernant S' ha acabat la ceremonia.

Desseguit tothom a baix!

(Timbals, ziscles, clatelladas, empentas, nassos inflats.

DON ANTÓN apaga 'ls gassos y 'l teló cau com un llamp.)

Moral de la sarsuela:

Quan un ministre es prou franch per dir que si en los comicis arriba a ser derrotat dimiteix desseguida, afirmin per endavant que 'l qui tal cosa assegura ja sab que té de guanyar.

C. GUMÀ

XVII:

«El Conde que paga es el verdadero Conde.»

Novas nomenclaturas que venen a enriqueix la vocabulari dels partits politichs espanyols.

Los conservadors que se 'n han anat ab en Silvela han adoptat la denominació de puros.

En cambi als que 's quedan ab en Cánovas y en Romero Robledo 'ls designan ab lo nom de mistos.

Vels hi aquí uns puros que no tiran, com els de la Tabacalera, y uns mistos que no s' encenen, com els de l' Arrendataria.

Un dels candidats a la breva municipal a qui ab mes empenyo defensa en Tort y Martorell, es lo séu passant Sr. Sarró.

Si 'l Sr. Planas l' accepta y 'l declara encasillat, li dirán els romeristas: —Ja t' hem ben ensarronat.

Parla D. Emilio y diu:

«Jo no puch ser jefe de cap partit monárquich, per impedirho la méva historia republicana.

»Y no puch ser jefe de cap partit republica per impedirho 'l méu patriotisme.»

¡Molt ben dit! Pero com que un home de las sévas agallas ha de ser jefe de unacosa ó altra, lo millor que pot fer es tancarse allá ahont se guisa, y constituhirse Chef de cuisine del que gastí mes bons talls.

S' atribueix als fusionistas la següent frase: «En Cánovas governa; pero nosaltres menjem.»

Y tenen rahó: per aixó serveixen las barras y la barra: per menjar.

Llegeixi:

«El ministro de Ultramar decia esta tarde que hay tranquilidad en la isla de Cuba.»

En efecte, molta tranquilidat deu haverhi, y fins se suposa que 'ls separatistas s' están sublevant ab la major tranquilidat del mon.

El Nacional al embestir contra en Silvela afirma que aquest senyor es del mateix fanch dels demés politichs espanyols.

Será de fanch en Silvela; pero s' ha de confessar que la major part dels politichs de la colla romerista no son de fanch: son de llot.

L' escena a Sant Andréu de Palomar. L' alcalde Framis renuncia la vara, y 'ls regidors se la disputan a empentas y estiragassadas, armantse una serracina de 100,000 diables.

Per últim la vara 's trenca; pero un d' ells se queda ab lo punyo y ab las borlas, constituhintse alcalde primer de la població.

En lo successiu, quan li preguntin si vá obtenir lo cárrech per majoria de vots, podrá respondre:

—¡Per majoria de vots!... ¡Vaya una guassa!... Hi ha un sistema millor que todas aquestas antigualas: vaig obtenir lo cárrech de alcalde per majoria... de cops de puny!

Lo pressupost de Gracia y Justicia s' eleva a pesetas 52.608.660 de las quals el clero se 'n emporta 40.263.368.

A la Justicia no li quedan mes que uns 12 milions. Los restants se 'ls menjan los eclesiástichs.

Els si que poden exclamar:—¡Viva la gracia!

¡Ab quin afany, ab quin interés mes gran l' home del tupé ajuda a n' en Cánovas!...

Cada vegada que algún diputat de la majoria se proposa treure 'l Sant Cristo gros, D. Práxedes totseguit li talla las alas.

Quan ell governava no era de molt tan sever ab los séus soldats com ara que governa en Cánovas.

Se coneix que 'l tupé li ha crescut molt; pero li ha anat cayent, y avuy li tapa 'ls ulls.

No 's compren d' altra manera de aquest mestre la ceguera.

A Madrit acaba de inaugurar-se un Circul católich obrer, baix los auspicios del venerable marqués de las Cinquillas.

Lo nou centro está instalat en un edifici de la Plassa de la Palla.

—La palla pels obrers católichs, y 'l grá per mi— dirá sens dupte 'l Sr. Marqués, explotador principal de la Compañia Trasatlántica.

Pregunta:

—¿Cóm s' explica que generalment los ensotanats solen ser los que menos practican lo que a todas horas van predicant?

Resposta:

—Es molt natural ¿cóm s' explica que no hi haja may cap curandero que prengui 'ls medicaments que propina als estúpits que creuen en l' eficacia dels seus remeys?

Un periódich, mostrandse altament escandalisat, exclama:

«¡Quin horror! Durant los onze anys que fa que regeix a Fransa la ley del divorci, s' han registrat 45.822 cassos de separacions matrimoniales.

Aixó será tan horrorós com vulguin; pero crech qu' es preferible a no que tinguin de veures 45.822 parells de banys sobre 'l front de un número igual de marits, en honor del llas indisoluble.

En Ramón digué a l' Alsina:

—Estich molt mal-humorat.

—¿Y aixó perquè?

—Perque en Prat,

nostre jefe de oficina

tant a mi com a en Batista

no 'ns pot veure, ho pot ben creure.

—Y está clar que no 'ns pot veure

que no sabs qu' es curt de vista.

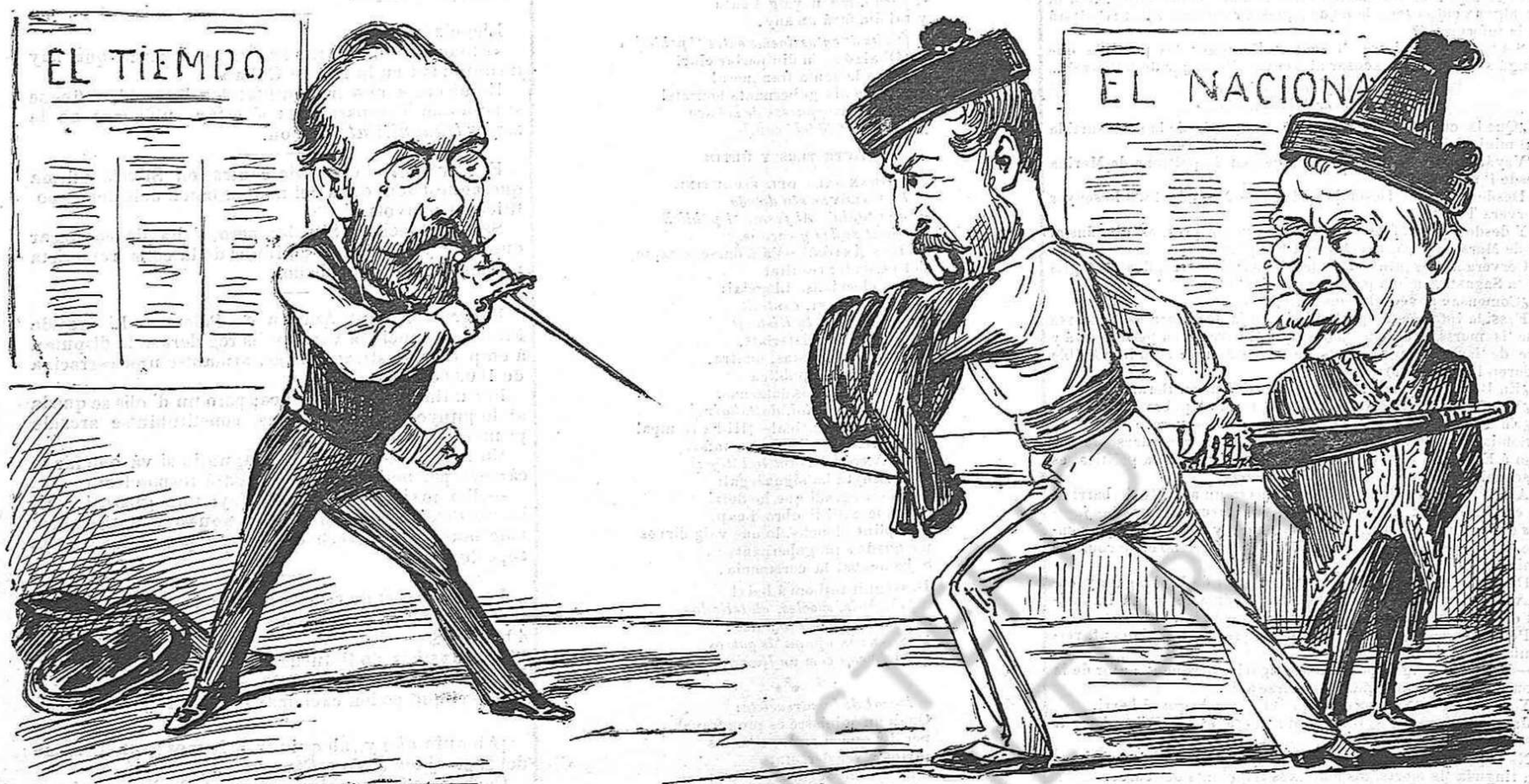
En Caparrós preguntá

al mestre D. Pau Corróns:

—¿Qué li agrada mes per sopa:

fideus fins ó macarróns?

DESAFIO A MORT

Ara veurém qui guanya, si la daga florentina ó la navaja de Albacete.

Y dit mestre tot rihent
 contestá á n' en Caparrós:
 —Qualsevol sopa m' agrada,
 sobre tot quan es d' arrós.

AGUILETA.

Passant per la carretera
 deya un dia l' Agustí
 á son fill qu' es un tronera:
 —Cremé, vás per mal camí.
 A lo que li respongué:
 lo xicot sens cap empaig:
 —Si pel camí que jo vaig
 veig que també hi va vosté.

F. CARRERAS P

A Vilasar s' han casat
 don Pan ab Pilar Cerdanya,
 y ara pregunta assombrat:
 —¿Perqué m trobo en altre estat
 si may he sortit d' Espanya?

M. PLANAS.

XARADA
COLECCIONETA
 capás fins de fer perdre la xaveta

Haventhi algú que s' ha atrevit á dir
 qu' endavinaria totes las xaradas que
 jo pogués posar al mon, lo convidó á
 que desxifri aquest aplech, quedant
 convidats també tots los que m portin
 las solucions exactas lo próxim diu-
 menje á la tarde en lo café de la Al-
 hambra, ahont serán obsequiats ab
 café y cigarro.—Desprendiment de l'
 autor.

I
 De dos prima-quarta
 quart-quart
 tercera-segona
 total.

II
 Tercera tota
 dos-tres quart
 primera-dugas
 de menjar.

III
 Primera-inversa tot Tercera-quarta
 dos hu-invers hu-dos-tres may se'n aparta.

IV
 Quarta primera-dos-quarta
 de la Seu

prima de tersa-segona
 ja hu sabeu.
 La tot que mes blanca prima
 hu-quart que té mes estima.

V

Dos-tres Hu-dos-terça vas
 prima-dos-tres-quart veurás.

VI

—Tercera; la dona
 segona-quart
 primera-segona
 una total.

VII

Lo segon-tres-quart de tot
 lo feu hu lo hu-dos Cabot.

VIII

—Hu-quarta-quinta-tercera.
 —Prima-tres, Segona prima?
 —¿Cinch dos-tres hu-dos-tres falta
 tot?
 —Cinch la de la Hu-quart-quinta

J. STARAMSA.

GEROGLIFICH

∴ +
 T T T
 t + t
 t T t
 t T t

MAYOL Y CAMARASA.

LO DE CUBA

Vels' hi aquí un lio que ni Deu l' enten.

LOPEZ, Editor.—Rambls del Centro, 20

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—BARCELONA

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans Zptarsaon B., L' Autor, M. O. (a) Boga, M. Carrancá, Un Panarra, Francisquet, Tonet Brufan, Toni Crisi, Anton Font, Un Inglés, Paificas, A. Babaté del Vendrell, F. Solé (a) Perdigon, J. E. Fuguet, Felix Cusiné, Galán per tot, Joanet Rocavert, Joan Tallada, y Noy grán:—Lo que 'ns envian aquesta semana no fa per casa.

Ciudadans J. Hernandez (a) Manso, Germá de Maceo, J. Panella, Lo Paler de Casa, Jumeira, Filiberto, A. Soler Ribot, Marimon Palasao, Gonnella Poélich, Pep del Clot, Pere Carrers, D. Altá Buyt, Un Pegot, Un Manobre retirat, Gregori de la Banyá, Pelotari, Francisquet, Pepito, M. Val, J. Sneroll, E. S. Nas de Vicari, A. de Moragas, A. Bonells, Soch de Bagá, J. Martí, J. Torrens y Stuerrot, Antonet del Vi, J. Staramsa, F. Ferrer y Drapaire Modelo:—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá P. B. (Vilafranca del Panadés): L' avis encaminat á evitar sorpresas desagradables no navava per vosté. Vosté 'ns farà sempre favor, continuant com fins ara ententeu ab nosaltres directament.—Mossén Canut: La poesia está bé, y de lo demés n' aprofitarém alguna cosa.—A. Carbonell Alsina: Idem la composició que 'ns envia.—Arres: Gracias per l' avis.—J. Bover Casellas: Aceptém ab gust las dos composicions.—J. Tallada: L' hi agrahim l' advertencia: per ara 'ls deixarem desbarjar; després ja veurém lo qu' hem de fer.—Joanet Nhayjach: Digui al aficionat que tinga paciéncia, porque en materia de trenca-closcas pujan mes las entradas que las surtidas.—Pere L. Sans: Será millor acudir á un periódich diari.—J. Sivanet Mas: Está molt bé.—Un Batxiller de rebost: A aque'l cara-girat es millor deixar-lo per no donarli importancia: de lo que 'ns envia aprofitarém alguna cantarella.—Ll. Salvador: Está bé: ho publicarém.—E. Janer: No fá 'l pés.—J. Conangla Fontanilles: Aprofitarém alguna cosa.—S. Bonavia: Es fluix.—J. Sunab: Idem.—J. Sominas y C.:—La poesia dissona de la índole dels nostres periódichs.—J. M. R.: Sa intenció es bona; pero 'ls versos son incorrectes.—F. Tiana Rull: Está bé: ho publicarém.